

Recensie: Zoon

CC Schoten
woensdag 12 februari 2020

foto © Felle Janssens

Recensie:

10 jaar is de muziektheatervoorstelling Zoon van Raf Walschaerts. Als de man met zijn monoloog, soms spelend op een snaarinstrument, begeleid op accordeon en bandoneon door Gwen Cresens en Ben Faes op contrabas met deze herneming iets bewijst dan is het wel dat Zoon tijdloos is. Voor zo lang er dieren en boeren bestaan uiteraard. De psychologische thematiek die hij behandelt, over onverwerkt schuldgevoel en verdriet om een overleden vader, is dan ook van alle tijden en universeel. Knap is dat Walschaerts ook filosofie integreert in de voorstelling, of er leven is na de dood, je kan communiceren met overledenen (via een droom), of de wereld plat is of een bol. Hij slaagt er in die thema's zo toegankelijk te houden dat negenplussers een vol uur alle aandacht bij zijn verhaal weten te houden. Het toont dan ook aan hoe sterk het werk is.

Twee voeten steken uit een badkuip. De linker begint wat te bewegen, vervolgens volgt de rechter en daarna zien we de onderbenen op en neer gaan terwijl de accordeon en de contrabas te horen zijn. 233 nachten heeft de zoon niet geslapen. Het is te zeggen. Het waren steeds dutjes van 15 seconden die begonnen met regen, wind, donder en bliksem waarna hij meteen wakker schoot. Zijn vader is gestorven. Zijn moeder is verkocht. Maar hij ziet haar soms nog wel eens voorbij komen.

Zijn vader zat onder een appelboom. Vliegen dat er waren. Wel 50 had ie er al binnengespeeld die dag. Hij zag plots een stofwolk op hem afkomen. 'De stofwolk krijgt niet alleen lange, zachte, fluwelen oren, die stofwolk krijgt ook ogen, grote, prachtige, bruine ogen, echt van die ogen als meren om in te verdrinken als ge niet oppast ...' waarop de stofwolk naast hem kwam te staan en haar achterwerk tegen zijn kop duwde. Zo kwam van het een het ander en een jaar later hij.

Hoe het geweest zou zijn, mocht ie niet bestaan hebben, toont Raf door even het podium af te gaan zodat je enkel de props, de backdrop en de muzikanten met hun instrumenten ziet staan. 'Saai hé. Niet bestaan' geeft ie mee. Spelen met taal doet ie daarna met 'Zoon, zo'n, zoon, zo'n schoon ezeltje.' Waarop ie een vleugje filosofie aansnijdt wanneer ie stelt dat hij bestaat, lijkt op zijn vader, zoon heet en een ezel is. Hij houdt er een ander wereldbeeld op na dan zijn vader. Zijn vader volgens zijn moeder had ie soms rare kronkels - is ervan overtuigd dat de wereld rond is. Zijn zoon denkt dat die zo plat is als een pannenkoek.

'Ge zijt 5 minuten oud en ge moet al op uw eigen benen staan.' weet hij waarop Raf op magistrale manier onzeker gaat trappelen in de badkuip, voorzichtig eruit stapt en probeert te bewegen wat na een tijdje overgaat in een volksdansje. Héerlijk is Rafs mimiek wanneer ie zijn tong uitsteekt of zijn ogen laat spreken wanneer zijn personage voor het eerst gras eet. Dat ie moet oppassen voor die vlinder! Te laat. In 'Als ik 's ochtends in de spiegel kijk' klinkt het weemoedig dat er niemand nog is waar hij op lijken kan. Bello de os doet ook al meer dan 200 dagen geen oog dicht omdat ie wakker schiet na vijftien seconden slapen omdat de ezel zo luid schrikt. De os is dan een compleet andere droom aan het dromen dan de ezel. Hij droomt van een koe met lange wimpers en mooie billen. Een koe die zachtjes iets in zijn oor wil fluisteren.

Dat vooroordelen soms gewoon ook kunnen kloppen, zo wordt van de zoon gezegd dat ie dom en koppig is, toont deze voorstelling ook aan. 'Wanneer is't aan mij?'

vroeg de zoon toen zijn pa nog leefde waarop die antwoordde: 'Wanneer het aan u is jongen.' Wanneer het uiteindelijk aan hem is om zakken van 50 kilo te verplaatsen, krijgt hij het advies van zijn overleden vader: 'Wel op tijd stoppen met stappen. Dat ge niet van de wereld valt â€'

< Bert Hertogs >

Credits: Muziektheater van en metÂ Raf Walschaerts Gwen CresensÂ op accordeon en bandoneon. Ben FeasÂ op contrabas.

regieÂ Ineke Nijssen techniekÂ Koen Bellens decorÂ Kris Van Oudenhove